

Ρυθμίσεις σε “ώρα πανδημίας”: Η νέα “εκκλησιαστική ορολογία”

/ [Γνώμες](#)

Θρήνος σιωπηλός, σήμαντρα βουβά, μια σιγή «εκκωφαντική» που απλώνεται στην Οικουμένη όσο πλησιάζουμε στην κορύφωση του Θείου Δράματος. Αυτό το Πάσχα δεν θα το ξεχάσουμε ποτέ.

Νέα δεδομένα, νέες «παραδόσεις» και **μια νέα ορολογία** που εισβάλλει στην εκκλησιαστική μας ζωή. Λέξεις και έννοιες πρωτόγνωρες που έως σήμερα ταυτίζονταν κυρίως με τους νέους και γινόταν σημείο αντιπαράθεσής τους με όλους εμάς «μιας άλλης γενιάς»

Live streaming, απευθείας σύνδεση, on line εξομολόγηση, διαδικτυακή θεία λειτουργία, εθισμός στον ιντερνετικό εκκλησιασμό, λειτουργίες κλεισμένων των θυρών, κατηχητικά από το διαδίκτυο, Facebook, YouTube: Νέες συνήθειες, νέοι όροι που μπήκαν στη ζωή μας τις Άγιες αυτές Ημέρες καθιστώντας μας παρατηρητές: Όλη η ζωή μας μέσα από μία οθόνη.

Στεκόμαστε μπροστά από μία οθόνη, ως θεατές των ημερών, και καλούμαστε να κάνουμε βίωμά μας την μακρινή εικόνα, που μπαίνει στα σπίτια μας.

Image not found or type unknown

Αυτό το Πάσχα δεν θα το ξεχάσουμε ποτέ.

Μεγάλη Παρασκευή σήμερα. Η κορύφωση του Θείου Δράματος. Πένθος και θλίψη.

Και το βράδυ ο Επιτάφιος δεν θα γυρίσει στα σοκάκια, δεν θα ευωδιάσουν οι γειτονιές από τα άνθη του, δεν θα ριγήσουν οι καρδιές **από το «Αι Γεναιά Πάσαι»**, δεν θα γονατίσουμε μπροστά του ευλαβικά, αφήνοντας εκεί κρίματα και ανησυχίες, προσμένοντας την Ανάσταση.

Οι **εκκλησίες σφαλιστές, βουβές**, με τους Ιερείς αμήχανους να προσπαθούν να

προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα κι εμείς μακριά, παρατηρητές...

Αυτό το Πάσχα δεν το ξεχάσουμε ποτέ....

Και η Ανάσταση το βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου.... Το “Χριστός Ανέστη” θα ακουστεί μέσα “από τους δέκτες μας” και στο βάθος έξω από τις κλειστές πόρτες οι καμπάνες των ναών που θα σημαίνουν το χαρμόσυνο γεγονός. Ο Θρίαμβος της Ζωής επί του Θανάτου. **Κι εμείς παρατηρητές.**

Η άλλη όψη

Η έννοια, και κυρίως η ουσία της **“κατ’ οίκον εκκλησίας”** μπαίνει στην ζωή μας και μας καλεί να ενισχύσουμε την πίστη μας.

Έστω και μέσα από τον “διαφορετικό” αυτό τρόπο κάνουμε τον προσωπικό μας χώρο, “εκκλησία”. Και κρατάμε αναμμένη τη φλόγα της πίστης. **Με προσευχή και μετάνοια.** Μέσα από ένα προσωπικό ταξίδι, “επικοινωνίας” με τον Πατέρα μας.

Μέσα στο πλούσιο τελετουργικό της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδας, ίσως όλα αυτά να φαντάζουν λίγα. Ίσως όμως και να είναι ουσιαστικά τις δύσκολες αυτές ώρες. Και -ίσως- μέσα από την δοκιμασία να έρθουμε πιο κοντά στον Θεό και να είμαστε ευγνώμονες για το Έλεος και το Δώρα Του.

Αυτό το Πάσχα δεν το ξεχάσουμε ποτέ...

Ναταλία Δανδόλου- Δημοσιογράφος

Φωτογραφίες: asceticexperience.com/